

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Перник, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: ЛОРА Р. СТЕФАНОВА
ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ Въззивно
гражданско дело № 20241700500009 по описа за 2024 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

С решение № 902 от 28.09.2023 г., постановено по гр.д. № 2746/2023 г., Районен съд Перник е отхвърлил предявения от В. П. М. срещу „Топлофикация-Перник“ АД иск по чл. 439 ГПК за признаване за установено, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение по отношение на следните вземания, за които е издаден изпълнителен лист от 28.05.2019 г. по ч.гр.д. № 1613/2018 г. на Районен съд Перник:

- сумата от 473,31 лв., представляваща стойност на потребена топлинна енергия в периода от 08.03.2015 г. до 30.04.2017 г. в имот с адрес ***, ведно със законната лихва от 08.03.2018 г. до окончателното ѝ заплащане;

- сумата от 77,56 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 08.03.2015 г. до 27.11.2017 г.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищеца. Поддържа се, че приложимият давностен срок е тригодишен съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД, а не петгодишен, както е приел съдът. На следващо място се сочи, че подадената от ответника молба от 22.12.2021 г. по образуваното изпълнително дело е нередовна – без внесена такса и без

конкретизирани изпълнителен способ и длъжник. Също така, посочените в тази молба действия не били предприети. Ето защо, с въпросната молба не била прекъсната погасителната давност относно процесните задължения. При тези доводи се иска отмяна на решението, уважаване на иска и се претендират разноски.

Въззиваемата страна не е подала отговор. Оспорва жалбата със становище, с което претендира и разноски.

По валидността на решението и допустимостта му в обжалваната част:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Решението е допустимо – налице са процесуалните предпоставки за съществуване и упражняване на правото на иск, като първоинстанционният съд се е произнесъл при спазване на диспозитивното начало в исковия процес (чл. 6, ал. 2 ГПК).

По правомощията на съда относно правилността на решението в обжалваната част:

По въпросите за правилността на решението съдът е ограничен от конкретните оплаквания в жалбата освен когато следи служебно за интереса на някоя от страните, констатира нарушение на императивна материална норма (т. 1 от ТР 1/2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС) или нищожността на правни сделки и отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства (ТР 1/2020 г. по тълк.д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС).

В обхвата на горепосочените правомощия Окръжен съд Перник намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Процесните вземания са предмет на влязла в сила заповед за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 1613/2018 г. на Районен съд Перник.

Спорът между страните е концентриран върху въпроса кой е приложимият давностен срок по отношение на тези вземания и съответно погасени ли са същите по давност. Съгласно чл. 439, ал. 2 ГПК от влизането в сила на заповедта за изпълнение длъжникът може да оспори вземането само въз основа на последващо настъпили факти. Това означава, че влязлата в сила заповед за изпълнение се ползва с установителното действие на съдебното решение в отношенията между страните (чл. 223 ГПК). Подобно на ищеца и ответника в исковото производство, оттук насетне длъжникът не може да оспори правилността на установеното със заповедта, освен в предвидените чл. 424 ГПК случаи, когато искът му се основава на новооткрити обстоятелства или на нови писмени доказателства от съществено значение, които не са могли да му бъдат известни до изтичане на срока за подаване на възражението. След като вземането, предмет на влязла в сила заповед за изпълнение, има характер на съдебно установено, същото попада в приложното поле на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, съгласно която норма погасителната давност по отношение на съдебно установеното вземане е петгодишна. Основните характеристики на влязлата в сила

заповед за изпълнение изключват стриктното буквално тълкуване на цитираната разпоредба, в която са посочени само вземанията, предмет на влязло в сила решение. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд – Р. 118 от 07.07.2022 г. по гр.д. № 4063/2021 г. на III ГО; Р. 3 от 04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г. на IV ГО.

В процесния случай погасителната давност е започнала да тече от момента на влизане в сила на издадената заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1613/2018 г. на Районен съд Перник – 27.12.2018 г. С подаването на исковата молба по настоящото дело (20.06.2023 г.) тя е спряла да тече, тъй като на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ давност не тече, докато трае процесът относно вземането. Тази постановка е валидна и в хипотезата на производство по отрицателен установителен иск, какъвто е предявен в случая (Р. 50017 от 23.03.2023 г. по гр.д. № 720/2022 г. на ВКС, IV ГО). Правилно районният съд е съобразил, че от влизането в сила на заповедта до датата на предявяването на исковата молба петгодишната погасителна давност не е изтекла. За прецизност следва да се посочи единствено, че заповедта за изпълнение е влязла в сила в по-ранен момент от посочения в обжалваното решение – 20.05.2019 г. Това е така, тъй като с молба от 27.12.2018 г. длъжникът е оттеглил подаденото срещу заповедта възражение и същата е влязла още тогава в сила (чл. 416 ГПК), а не към момента на постановяване на въззивното решение по чл. 422 ГПК от 20.05.2019 г., в което тази правна последица само е констатирана. В обобщение, от 27.12.2018 г. до 20.06.2023 г. не са изминали пет години, тоест не е изтекла петгодишната давност по чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Предвид това, без значение е дали и кога ответникът като кредитор е предприел действия за прекъсване на тази погасителна давност.

По изложените съображения обжалваното решение се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

В допълнение обаче следва да се посочи следното: Макар и да не представлява задължителен реквизит по чл. 236, ал. 1 ГПК, в обжалваното решение съобразно установената съдебна практика, е посочен единен граждански номер /ЕГН/ на страните. При сравнение между представеното пред ПРС удостоверение за наследници на починалия длъжник по изпълнителния лист (л. 6) и диспозитива е видно, че е налице разминаване между ЕГН на двама от ищите – М. В. С. и П. П. М.. Ето защо, на ПРС следва да бъде указано да извърши преценка за провеждане на процедура по отстраняване на очевидна фактическа грешка след връщане на делото.

По разноските:

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция на въззиваемото дружество се следват сторените пред настоящия съд разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв., определен по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 902 от 28.09.2023 г., постановено по гр.д. № 2746/2023 г. на Районен съд Перник.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК М. В. С., ЕГН *****, П. П. М., ЕГН *****, и В. П. М., ЕГН *****, да заплатят на „Топлофикация-Перник“ ЕАД, ЕИК 113012360, сумата от **100 лв.**, представляваща разноси пред въззивната инстанция.

УКАЗВА на Районен съд Перник да извърши преценка за необходимост от служебно инициране на процедура по чл. 247 ГПК за отстраняване на очевидни фактически грешки при изписване на ЕГН на ищите в обжалваното решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____